

**AZ EURÓPAI UNIÓ
TANÁCSA**

**Brüsszel, 2005. május 19. (26.05)
(OR. en)**

**8842/1/05
REV 1**

LIMITE

COPEN	89
EJN	32
EUROJUST	32
CATS	27

FELJEGYZÉS

Küldi:	az elnökség
Címzett:	a Coreper / a Tanács
Előző dok. sz.	6815/05 COPEN 42 + ADD 1; 7751/05 COPEN 65 EJN 22 EUROJUST 22 + ADD 1 + ADD 2 REV 1 + 8569/05 COPEN 82 EJN 27 EUROJUST 27 CATS 26
Tárgy:	Politikai iránymutatási vita a Bizottság 2005. február 23-i jelentésében felvetett, az európai elfogatóparancs, a tagállamok közötti átadási eljárások, valamint a későbbi tagállam válaszok értékelésén alapuló kérdésekről

1. A Tanács február 24-i ülésén politikai vita folyt az EUSz. VI. címe alapján elfogadott eszközök tagállami átültetéséről szóló bizottsági jelentések nyomkövetéséről. A vita azzal a következtetéssel zárult, hogy a politikai szempontból fontosabb jelentésekről — eseti döntés alapján — politikai megvitatás céljából a Tanácsot tájékoztatni kell.
2. Ez az első dokumentum, amely alkalmazza a Tanács azon kérelmét, hogy a megvizsgálandó kérdések felvetése ilyen módon történjék. A dokumentum több, az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározat tagállamok általi átültetése során foganatosított jogalkotási lépéssel kapcsolatos, politikai jelentőséggel bíró, a felülvizsgálat és a kapcsolódó viták során azonosított kérdést határoz meg.

3. A Bizottság jelentése¹ alátámasztja azt az általánosan elfogadott nézetet, miszerint a kölcsönös elismerés ezen első eszközének végrehajtása kimutatható sikerrel járt. Megemlíti például azt, hogy a gyanúsított személy alapvető jogainak védelmével egyidejűleg az átadások átlagos határideje az előző kiadatási rendszerben szokásos 9 hónapról a jelenlegi 43 napra csökkent le (amely mindössze átlagosan 13 nap abban az esetben, ha az érintett személy beleegyezik az átadásába). Egyértelmű, hogy ez már önmagában is nagy jelentőséggel bír az igazságszolgáltatás és általában a bűncselekmények áldozatai szempontjából. A Bizottság azt is megállapította, hogy a jelentés összeállítása időpontjában már több, mint 2.600 elfogatóparancsot adtak ki, ami ezt az eszközt nagy gyakorlati jelentőséggel ruházza fel.
4. Jelenleg az összes tagállam átültette az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározatot, és javaslat született egy további, a legutóbbi átültetésekről szóló bizottsági jelentés a későbbiekben való benyújtására.
5. E siker ellenére elképzelhető, hogy a miniszterek megbeszélést kívánnak folytatni a bizottsági jelentésben felvetett egyes kérdésekről az ezekre adandó politikai válasz kialakítása, valamint bizonyos kérdésekről történő közös gondolkodás folyamatának elindítása céljából.

A. Az alapvető jogokon alapuló további megtagadási ok

- A Bizottság megállapításai — Az 1. cikk (3) bekezdésének (alapvető jogok és alapvető jogelvek), valamint a (12) és (13) preambulumbekkezdésnek (hátrányos megkülönböztetés) az átültetésével foglalkozó jogszabályok tartalma változó. Számos tagállam azt az álláspontot képviselte, hogy ezen elvek (melyeket egyébiránt az EUSz. (6) cikke tartalmaz) a kerethatározattól függetlenül már léteznek, ezért nincs szükség külön hivatkozni rájuk. Más tagállamok teljesen vagy részben átültették az 1. cikk (3) bekezdését és/vagy a (12) és (13) preambulumbekkezdést, és/vagy hivatkoztak az Emberi Jogok Európai Egyezményére.

¹ 6815/05 COPEN 42

- A tagállamok válasza — Egyes tagállamok azt a nézetet képviselik, hogy mivel az 1. cikk (3) bekezdését a már jogszabályba foglalt alapelvek alapján megtagadási oknak kell tekinteni, e jogok átültetése nem lehet összeegyeztethetetlen a kerethatározattal. Más tagállamok megjegyezték, hogy a preambulumbekendéseket az igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó döntése során nem használhatja fel a kerethatározat vizsgálatára, ezért úgy vélekedtek, hogy a jogszabály általuk megvalósított átültetése megalapozott volt.
- Olyan pontok, amelyekről a miniszterek politikai iránymutató vitát kívánhatnak folytatni
Annak elismerésével egyidejűleg, hogy a tagállamok és az igazságügyi hatóságok kötelesek tiszteletben tartani az alapvető jogokat, jelenleg kérdéses, hogy a megtagadási okoknak a nemzeti jogrendszerekben található kifejezési módja nem terjed-e túl a kerethatározat alkalmazási területén. Egyértelmű ugyan, hogy a végrehajtó állam bíróságának kötelessége megtagadni egy olyan európai elfogatóparancs elismerését és végrehajtását, amely — nyilvánvalóan — sérti az alapvető jogokat, az EU jogalkotójának az egymás jogrendszereibe vetett kölcsönös bizalmon alapuló szándéka az volt, hogy a bírósági felülvizsgálatot a kibocsátó államban összpontosítsa. Ezen túlmenően a kerethatározat e pontjának egyenlőtlen végrehajtása az európai elfogatóparancs alapján elfogott személyek hátrányos megkülönböztetését eredményezné attól függően, hogy a végrehajtó állam bíróságának felül kell-e vizsgálni, hogy az európai elfogatóparancs összhangban van-e az alapvető jogokkal, vagy sem. Egy ilyen felülvizsgálat továbbá ellentmondana a kölcsönös elismerés elvének.

B. Politikai indokokon alapuló további megtagadási ok

- A Bizottság megállapításai — A 3. cikkben foglalt kifejezett kötelező okok átültetése során az átadás megtagadásának további okai kerültek be, nevezetesen: (1) ha az európai elfogatóparancsot politikai okokból bocsátották ki, vagy (2) az „átadást” követően a keresett személy politikai üldöztetésnek lesz kitéve.

- A tagállamok válasza — Az érintett tagállamok azt a nézetet képviselték, hogy az átültetett politikai okok nem egyenértékűek az önmagában vett politikai bűncselekménnyel, és ezek világos elkülönülését érzékelték, valamint ezt a kiegészítést szükségesnek tartották a politikai megkülönböztetés kérdéseinek lefedésére.
- Olyan pontok, amelyekről a miniszterek politikai iránymutató vitát kívánhatnak folytatni
Ebben az összefüggésben az a kérdés merül fel, hogy egy európai elfogatóparancs elismerésének azon okból való megtagadása, miszerint azt politikai okokból bocsátották ki, nem terjed- e túl a kerethatározaton.

C. Az Igazságügyi Minisztérium végrehajtó/kibocsátó hatóságként történő kijelölése

- A Bizottság megállapításai — Az olyan jogszabály végrehajtása, amely egy állami szervet illetékes (végrehajtó vagy kibocsátó) igazságügyi hatóságként jelöl ki – még akkor is, ha összhangban van a kerethatározat rendelkezéseivel – ellentmond a kerethatározat szellemének. A 6. cikk mögötti szándék nem az volt, hogy az igazságügyi miniszterek és köztisztviselőik rendelkezzenek hatáskörrel az átadás fölött. Egy ilyen kijelölés, még ha megfelel is a nemzeti jognak, sérti azt az elvet, amelyen az európai elfogatóparancs alapul, nevezetesen az igazságügyi hatóságok közti közvetlen kapcsolat elvét.
- A tagállamok válasza — Egyes tagállamok azt a nézetet képviselték, hogy az erőforrások szűkössége miatt az európai elfogatóparancs-kérelmek gyors elbírálása érdekében egy ilyen kijelölés ésszerű, sőt célravezető. Mások annak a véleményüknek adtak hangot, hogy a kerethatározat kifejezetten előírja ugyan az ilyen kijelölést, ezért az helyesen került átültetésre a kerethatározatból, ugyanakkor ez átláthatósági aggályokat vet fel, ezért az intézkedés nem megfelelő. Gyakorlatilag egyes központi hatóságokról megjegyezték, hogy a közvetítés pusztán megkönnyítésénél tevékenyebb szerepet játszanak a végrehajtási folyamatban, és kérelmeket állítottak ki a kibocsátó állam felé további információk szolgáltatása érdekében. Más tagállamok megjegyezték, hogy nemzeti joguk szerint az igazságügyi minisztérium igazságügyi hatóságnak minősül.

- Olyan pontok, amelyekről a miniszterek politikai iránymutató vitát kívánhatnak folytatni
Ebben a vonatkozásban az a kérdés merül fel, hogy a kormányzati szűrőnek tekintett elem vajon összhangban van-e az európai elfogatóparancs szövegével és szellemével. Az európai elfogatóparancsot teljes mértékben igazságszolgáltatási eszközként hozták létre olyan garanciákkal, amelyek biztosítják az igazságszolgáltatás függetlenségét, és ennek következtében a politikai befolyástól való mentességet.

D. A kerethatározat időbeli hatállyal kapcsolatos alkalmazása

- A Bizottság megállapításai — Egyes tagállamok a kerethatározat megsértésével átmeneti intézkedéseket alkalmaznak. Ezekben az esetekben a jogszabályt végrehajtó és kibocsátó államként egyaránt alkalmazták, és/vagy az előző kiadatási rendszer hatálya alatt elkövetett bűncselekmények elbírálására a 2002. augusztus 7-i abszolút határidőt szigorúbb határidővel, nevezetesen 2004. november 1-vel váltották fel.
- A tagállamok válasza — Azon tagállamok, amelyek megfeleltek a kerethatározatnak, úgy vélekedtek, hogy (korlátozott számú kétoldalú esetek kivételével) azokban az esetekben, amikor az előírt nyilatkozatok megtételére nem került sor, vagy az nem a megfelelő módon történt, nem tudnak a kerethatározatnak meg nem felelő tagállamoktól származó kiadatási megkereséseknek eleget tenni, és európai elfogatóparancs helyett sem tudnak kiadatási kérelmeket kibocsátani.
- Olyan pontok, amelyekről a miniszterek politikai iránymutató vitát kívánhatnak folytatni
A Tanács meg kívánhatja vitatni, hogy milyen megoldást lehetne találni arra, hogy egyes tagállamok jogszabályai nincsenek összhangban az európai elfogatóparanccsal, és hogy bizonyos európai elfogatóparancsok vagy kiadatási kérelmek nem kibocsáthatók vagy nem végrehajthatók.

E. Egyéb

A Bizottságnak az összes tagállamra vonatkozó kiegészítő jelentése még várat magára. Nem lehet tudni, hogy a későbbi átültetéseknek milyen gyakorlati kihatása lesz. A Tanácsnak, miután megkapta a Bizottság kiegészítő jelentését, szükség esetén vissza kell térnie erre a kérdésre.

6. Javaslato

- *Az elnökség tudatában van annak, hogy az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározat átültetése kapcsán a tagállamoknak kényes belső tárgyalásokat kellett folytatniuk, és úgy véli, hogy a tagállamok sikeresen hajtották végre a kölcsönös elismerés ezen első eszközét. Az európai elfogatóparancs közvetlen és kedvező hatással van a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térsége létrehozására.*
- *Az elnökség ezért azt javasolja a Tanácsnak, hogy:*
 - *vegye tudomásul a Bizottság jelentését, valamint a tagállamok erre adott válaszait;*
 - *vizsgálja meg az ebben a dokumentumban felvetett kérdéseket és adjon iránymutatást;*
 - *állapítsa meg, hogy a Bizottság kiegészítő jelentésének véglegesítését követően szükségessé válhat a dokumentum következtetéseinek a megvitatása;*
 - *felkéri a Bizottságot, hogy 2006. júniusáig terjesszen be új jelentést azon lépésekről, amelyeket a tanácsi iránymutatások alapján a tagállamok nemzeti joguknak a kerethatározatnak való jobb megfelelése, valamint az európai elfogatóparancs alkalmazása érdekében foganatosítottak. A jelentés összeállítása során a Bizottság figyelembe veszi a tagállamok által nyújtott információkat;*
 - *hozzárjárul ahhoz, hogy történjék meg az európai elfogatóparancs alkalmazásának, valamint a tagállamok közötti megfelelő átadási eljárásoknak a korai, gyakorlati értékelése (például statisztikai adatok alapján).*